Det, der bestaar.

Vor Guds Ord bestaar evindelig. (Es. 40, 8).

Jesu Myndighed.

Og han gjorde en Svøbe af Reb og drev dem alle ud af Helligdommen, baade Faarene og Oksene, og han spredte Vekselerernes Smaapenge og væltede Bordene. Joh. 2, 15.

Læs Afsnittet Joh. 2, 12—Enden.

Det er bestandig Glimt af Jesu Herlighed, Apostelen Johannes viser os.

Sidst var det et Under ved et Bryllup, Almagten brugt i Kærlighedens Tjeneste, han lod os se; denne Gang er det Jesu Myndighed i hellig Nidkærheds Tjeneste, der træder os i Møde.

Det skulde blot en hvilken som helst anden Mand have forsøgt — komme som besøgende fra Galilæa, gaa ind i Helligdommen med Svøbe i Haand og saa uden videre drive alle Okser og Faar ud, vælte Vekselerernes Borde og sprede deres Penge!

Maaske knurrede de handlende, maaske skar de Tænder, men uvilkaarlig bøjede de sig og spørger blot, hvad Tegn han viser dem, efterdi han gør dette.

De faar intet Tegn, han svarer: „Nedbryder dette Tempel, og i tre Dage vil jeg opreise det." Johannes oplyser, at han talte om sit Legems Tempel.

Vi vil ikke fortabe os i Spørgsmaalet om Jesu og hans Disciples Ophold i Kapernaum, som omtales i Vers 12, ej heller i Spørgsmaalet om, naar dette Besøg i Jerusalem fandt Sted.

De andre tre Evangelister omtaler en Tempelrenselse i Forbindelse med Jesu sidste Besøg i Jerusalem. Det er af mindre Betydning, om det er samme Tempelrenselse, Johannes her omtaler, eller det er en anden.

Jesu Svar: „Nedbryder dette Tempel, og i tre Dage vil jeg opreise det," kan dog nok tyde paa, at denne Tempelrenselse fandt Sted kort før Jesu Lidelse, Død og Opstandelse.

Rimeligvis er disse Jesu Ord saaledes at forstaa, at han har sigtet til Helligdommen i Jerusalem, som Jøderne ved deres Forvandling af den til en „Købmandsbod" (de andre tre Evangelister har „Røverkule") var i Færd med at nedbryde, og naar de gik saa vidt, at de ihjelslog ham, vilde Nedbrydelsen af den gamle Pagts Helligdom være fuldstændig; men med hans Opstandelse og Sejr vilde ogsaa Genoprejsningen af Guds Helligdom paa Jord være væsentlig fuldbyrdet.

I hvert Fald var det først efter Jesu Opstandelse, at Disciplene rigtig forstod Forbindelsen mellem denne Tale og saa Jesu Lidelse, Død og Opstandelse.

Hvad her fortælles, foregik altsaa i „Helligdommen", rimeligvis i Tempelets Forgaard.

Men der var ikke Stedet, hvor der skulde drives verdslig Forretning.

Vedkommende har jo nok undskyldt sig med, at de vilde tjene Udlændinge, som kom op til Jerusalem for at fejre Festen og ofre. Særlig den Omstændighed, at der ogsaa var Vekselerere der, peger stærkt i den Retning.

Men — — men — — i Stedet for, at man skulde bringe Kraft med fra Helligdommen ud i Hverdagslivets Forretning, saa havde man her bragt verdslig Forretning ind i Helligdommen!

Og i den Grad havde Verdsligheden taget Overhaand, at man ikke engang handlede ærligt, men gjorde Helligdommen til en „Røverkule", et Sted, hvor man i Handel og Vandel snød og bedrog dem, men foregav at ville tjene.

Tænk dig saa, Læser, Profeten fra Nazareth komme op til Jerusalem til Paaskehøstiden, — han ser! og forstaar Situationen! Nidkærhed for Herrens Hus, „Bedehuset for alle Folkeslagene" (Markus) griber ham! og uden at spørge om anden Magt og Myndighed end den, han har fra Faderen, driver han dem alle ud!

Scenen kan bedre tænkes end beskrives — Blikket i den nidkære Helliges Øjne har tvingt dem ind til Hjertet, hans Ord har de ikke [illegible] for.

Og Johannes og de andre Disciple, der var Tilskuere ved Tildragelsen, fik et nyt Glimt af Jesu Guddommelighed, i hvem de havde [illegible] af Gud lovede Messias. [illegible] med at sige, at [illegible] og det Ord, som Jesus havde sagt, og at mange andre troede paa hans Navn, da de saa hans Tegn, som han gjorde.

Rimeligvis har Jesus ved denne Højtid gjort andre „Tegn" end det, der ligger i Tempelrenselsen.

Men det hedder videre, at Jesus betroede sig ikke til dem; thi han han vidste selv, hvad der var i Mennesket.

„Tegnene" kan tages forskelligt. For Disciplene havde de umaadelig Betydning som Bevis for, at det var den rigtige, de havde troet paa og sluttet sig til.

For andre, der ikke havde troet paa Jesus som Messias og deres Frelser og Mester, kunde Tegnene tages som Antydning i Retning af verdslig Magt eller timelig Fordel — som da han bespiste de 5000 Mennesker i Ørkenen. Saadan Brug af Tegnene duer ikke.

Sluttelig: Hvor det dog giver Myndighed at have Gud og dermed ogsaa Sandhed og Ret paa sin Side, — og hvor det modsat magtstjæler et Menneske at være paa vanhellig Grund og have Gud og dermed Sandhed og Ret imod sig!

Bibellæsning

over

Paulus' første Brev til Thessalonikerne, 1. Kap.

(Af Chr. Petersen.)

Dette er det første af Pauli Breve, som findes i Bibelen. Det er skrevet til en Menighed, nemlig den i Thessalonika. Denne Menighed blev stiftet af Paulus paa hans anden Missionsrejse i Aaret 52 eller 53, hvorom vi kan læse i Ap. Gr. 17 Kap. Paulus kom lige fra Phillippi, hvor han, som saa ofte før, havde gjort sig Erfaring baade af Guds Naade og Menneskers Unaade.

Vi læser, at Paulus var i Thessalonika i det mindste 3 Uger, for 3 Sabbater i Træk gik han ind i Synagogen og søgte at overbevise Mennesker om, at Jesus var „den Kristus". Men der er rimeligvis gaaet lidt længere Tid. Nogle blev ogsaa overbeviste, baade af Jøder og Hedninger. Men snart gik det der som andre Steder, at naar Paulus fik godt begyndt, kom de vantro Jøder og fik stiftet Oprør mod ham.

Paulus og Silas maatte om Natten forlade Byen; de rejste sydpaa. Men meget var bleven udrette paa den korte Tid. En Menighed var bleven stiftet; saa selv om vi maa kalde det Hastværk, viser Brevet, at det ingenlunde var Lastværk.

Hvad gav Anledning til, at Paulus skrev sit Brev til Menigheden i Thessalonika. Det kan vi lære ved at læse Brevets tredie Kapitel. Da Paulus sejlede til Athen, blev Timotheus og Silas tilbage med den Forstaaelse, at de skulde komme til ham hurtigst muligt i Athen. Da de kommer, er han bleven urolig for den nye Menighed. Forfølgelsen standsede ikke, fordi Apostelene rejste, og de havde ingen Hyrde eller Sjælesørger, og alle var de jo ganske ny i Troen; var det da saa underligt, at han blev bekymret for dem? Saa snart som Timotheus kommer, bliver han sendt tilbage. Paulus fortsætter Rejsen til Korinth, og dertil kom saa Timotheus og bringer glædelige Nyheder fra Thessalonika, at de stod fast i Herren. Saa skriver Paulus da sit Brev til dem, baade for at udtrykke sin Glæde over, at de stod fast, og for at opmuntre dem til fremdeles at holde ud; og saa vor der er et og andet af det, han allerede havde prædiket for dem, som de trængte til at blive mindet om.

En Mønster Menighed.

Temaet til vor Bibellæsning finder vi i det 7. Vers. Menigheden var bleven et Mønster for alle de troende. Hvorledes — det udlægges nøjere i dette Kapitel, og det er det, vi vil mærke os.

1. Allerede den Indgang, de fandt iblandt dem, lovede godt. Hvorledes den var, udtales ikke nøjere, men vi ser af Ap. Ger. 17, 4, at en Del Jøder blev overbevist, og ikke faa fornemme Hedninger, baade Mænd og Kvinder. En saadan Indgang er for et Herrens Sendebud mere værd end Guld. Saa nedslaaende, som det kan være at møde blot sløve og kolde Hjerter overfor det dejlige Budskab, vi har at bringe, saa salig en Glæde er det at mærke hungrige Hjerter og Modtagelighed for Ordet, saa snart det lyder. Det fandt Paulus her; han vandt straks baade Disciple og Venner; og hvad det betød for ham, som kom med en saaret Ryg og med et Hjerte, der brændte af Guds Kærlighed, det kan vi maaske bedre tænke os end beskrive.

2. Og Apostlene følte der straks, at de kunde forkynde Ordet i Kraft og i den Helligaand og i fuld Overbevisning.

Saa lykkelig er en Gods-Ords-Forkynder ikke altid; han maa ofte føle, som det falder saa dødt og klangløst til Jorden. Her var det anderledes. Paulus følte straks en forunderlig Kraft over Ordet. Det gik som en Strøm fra hans Læber; han kunde mærke, at Guds Aand var virksom til Stede som en usynlig Magt, der tog Ordet fra hans Læber og førte det hen til Tilhørernes Hjerte; han mærkede, at det blev modtaget i „et smukt og godt Hjerte."

3. Dette gav ham Forvisning om, at han her havde for sig en Flok af Guds Udvalgte. „Vi vide, af Gud elskte Brødre, eders Udvælgelse". Der tales saa ofte i Guds Ord om de udvalgte, Guds udvalgte. Gud har sine udvalgte paa Jorden. Men over dette hviler der noget hemmelighedsfuldt. Vi ved ikke, hvem der er udvalgte, og hvorfor de er det. Tager et Menneske fat paa sin Salighedssag med at begynde at overveje, om det er af de udvalgte eller ej, saa gaar det forkert i By; og med Hensyn til, hvorfor et Menneske er udvalgt, staar vi over for et stort Spørgsmaal, som Skriften ikke har klaret for os. Det er en af de Gaader, som først til fulde vil blive løst paa den anden Side; et Spørgsmaal som først vil blive besvaret der. Men det vidste Paulus, at der her var en Flok af disse, og han tager ikke i Betænkning at styrke dem selv i Troen derpaa.

4. Og den Maade, hvorpaa de modtog Ordet, viste, at det ikke var et Øjeblikks Begejstring; thi de tog imod Ordet under megen Trængsel med Glæde i den Helligaand. Hvor ofte er det ikke sket, at et Menneske blev i nogen Maade greben af Herrens Ord og havde Lyst til at tjene Herren, men saa lod sig afskrække af en lille Smule Spot fra Venner og Kammerater; der blev slet ikke en Gang Tale om Forfølgelse, et godt Grin var nok til at faa dem bort fra deres gode Forsæt. Men ikke saaledes med disse i Thessalonika; endogsaa Forfølgelse og Trængsel kunde de taale for Jesu Navns Skyld, og dog vidste de jo ikke mere om Kristendommens Kraft og Velsignelse, end hvad Paulus fortalte dem, og hvad de allerede havde oplevet. De kendte jo ikke paa det Tidspunkt til en Skare af Vidner som „formedelst Tro" havde udrettet baade det ene og det andet. Saa meget mere maa vi beundre, at de stod fast. Ja, og de gjorde det enddog med Glæde i den Helligaand. En saadan Glæde havde det nye Evangelium bragt dem, at intet kunde formaa dem til at slippe det. Tværtimod — Trængselen forøgede deres Glæde.

5. Og Ordet skabte Troen i deres Hjerte. Ikke skulde det siges om dem som om Israel: Ordet, som de hørte, hjalp dem ikke, fordi det ikke forenede sig med Troen i deres Hjerter, som hørte. Hebr. 4, 2. De troede Ordet, og dermed havde de grebet det evige Liv. Joh. 5, 24. De troede, og det var ingen død Tro; ingen havde behov at komme til til dem og sige: Vis mig din Tro af dine Gerninger. Thi Paulus maatte takke Herren for dem altid, naar han skulde til at bede for dem. Hans Bøn blev til Tak, naar han tænkte paa deres Gerning i Troen. Det var ikke altid, at Tanken paa en Menighed bragte Tak frem i hans Hjerte. Om Menigheden i Galatien sagde han: „Jeg frygter, at jeg maaske har arbejdet forgæves paa eder." Hvori disse Gerninger ellers viste sig, er ikke nøjere omtalt, men hele deres Liv vidnede om, at de vendte sig fra Afguderne til at tjene den levende og sande Gud. Og saa har de vel ellers formet sig efter dette: at besøge Enker og faderløse i deres Trængsel, at bevare sig selv ubesmittet af Verden. Jak. 1, 27.

6. Det blev heller ikke alene ved Tro med Gerninger. Troen kan være saa klar i et Menneske, men dog saa kold. Det var vist gaaet Menigheden i Efesus saaledes, Aab. 2. Den havde Troen, men ikke mere den første Kærlighed. Paulus kunde her glæde sig over ikke alene deres Gerning i Troen, men ogsaa deres Arbejde i Kærligheden. Lad os mærke os Forskellen paa Troens Gerning og Kærlighedens Arbejde. Vi kan gøre en Dags Arbejde paa en saadan Maade, at vi ikke bliver trætte, men vi kan ogsaa slide saaledes, at vi bliver dygtig trætte. I første Afsælde var der noget, vi skulde have gjort, i sidste noget, vi vilde have gjort. Arbejde betegner den trælsomme, opslidende Virken, det, der koster Møje, og som man alligevel ikke giver op, fordi man er drevet af et eller andet Motiv. Her var det Kristi Kærlighed, der tvang dem. Kristi Kærlighed er en dejlig Ting at faa Hjertet fyldt med, men den tager vor Ro fra os — ikke vor Fred —; den sætter os i Arbejde. Ikke saaledes, at vi fæster Opmærksomheden saa meget paa dette, at Herren engang kan sige til os: „Vel, du gode og tro Tjener, du har været tro over lidet"; men saaledes, at vi fæster Opmærksomheden paa det, som er Genstand for vor Kærlighed, enten det saa er Jesus, de fortabte Syndere eller de hellige. Saadan havde Paulus det: „Jeg har en stor Sorg, en uafladelig Smerte i mit Indre, thi jeg ønskede selv at være en Forbandelse fra Kristus for mine Frænder, mine Brødre efter Kødet", Rom. 9, 2. Det er sikkert næsten mere end Højdepunktet i et Menneskes Arbejde i Kærligheden. Paulus kunde glæde sig ved at finde noget af dette i Menigheden i Thessalonika.

7. Endvidere glædede han sig over deres Bestandighed i Haabet — egentlig staar der Taalmodighed — til vor Herre Jesus Kristus. Kristi Genkomst var deres store, levende Haab, men selv om det hidtil var bleven til Trængsler for dem, i Stedet for Opfyldelsen af Haabet, svigtede de ikke i Mismod, men bar det alt med Taalmodighed. Og netop dette, at Haabet var saa levende, gav dem Kraft til at holde ud og til at være virksomme i Troen og Kærligheden. De kunde sige med Paulus: „Vor Trængsel, som er stakket og let, skaffer os en over al Maade stor evig Vægt af Herlighed". Mens de arbejdede og kæmpede her paa Jorden, var Sindet himmelvendt.

8. Alt dette er Paulus ikke den eneste, der ved Besked om. Han havde jo slet ikke været hos dem mere end den ene Gang. „Fra eder er Herrens Ord lydeligt hørt." Som Klokken, der i den stille Morgen- eller Aftenstund sender sine Toner ud over Landskabet, saaledes havde Herrens Ord lydt fra dem, viden om. Ikke alene til dem nærmest ved, men ud over hele Makadonien og Akaia lød det. Som de ikke havde været bange for at lide ondt for Jesu Navns Skyld, havde de heller ikke været bange for at vidne om deres Herre. Deres Glæde og Lykke var for stor til, at de kunde beholde den for dem selv. Baade med Mund og med Liv har de forkyndt Herren; det har for en Del været deres Gerning i Troen og deres Arbejde i Kærligheden.

9. Ikke alene Genklangen af deres Vidnesbyrd gik viden om, men ogsaa Rygtet om deres Tro paa Gud. Deres Tro havde vist sig at være den Sejr, som overvandt Verden; den havde holdt dem oppe under alle Trængsler, ja givet dem Kraft til at bære det altsammen med Glæde. Den havde vist sig i dem som en Kraft, der havde forvandlet dem til nye Mennesker. Hedningerne havde jo ogsaa Tro paa deres Guder; men den havde ikke formaaet at give dem Fred og Glæde, og langt mindre at forandre deres Liv, saa de blev bedre Mennesker. Derfor fo'r Rygtet om deres Tro, som en Løbeild til alle Sider.

10. Intet Under da, at Paulus kan sige til dem, at de er bleven Mønster for alle de troende i Makedonien og Akaia. Saa kan det da ogsaa gaa an at rose, naar det blot sker paa rette Maade og til rette Tid. Al Ros, der gaar ud paa at smigre, er selvfølgelig forkastelig. Men Paulus saa, at det her kunde blive til Opmuntring og Bestyrkelse for disse nyomvendte, som maatte lide for deres Tros Skyld.

11. Hele deres Stilling for Guds Ansigt beskriver Paulus i disse Ord: vende — tjene — forvendle. De vendte sig fra Afguderne til at tjene den levende og sande Gud. Saadan skal et Guds-Barns Stilling altid være — Ryggen til Synden og alt det gamle og Ansigtet vendt mod Gud. De var kommen til at tjene Gud. Naar et Menneske bliver frigjort fra Syndens og Satans Trældom, saa er det ikke for at leve sig selv til Behag, men ham, som er død og opstanden for det. Vort Liv skal være en frivillig Tjeneste, men dog en Tjeneste. — „At forvente hans Søn fra Himlen." De havde vendt sig for Synden og Verden; de tjente nu Gud som Arbejdere i hans Vingaard; men samtidig levede de i hellig Forventning; deres Længsel, Sind og Hjerte stod til ham, som skal komme og forvandle vort Fornedrelses-Legeme til at vorde ligedannet med hans Herligheds-Legeme.

12. Men som Kapitlet begynder med at tilønske Guds Naade og Fred, som jo er Kilden til alt det, vi med Paulus kan glæde os over hos denne Menighed, saa slutter det med at pege paa ham, som er Troens Begynder og Fuldkommer — „Jesus, som os frier fra den kommende Vrede."

Saa staar da denne Menighed ogsaa som et Mønster for os. Dybest set er Jesus det eneste Mønster, der er givet os til Efterfølgelse, men vi kan lære meget af den. Give Gud, at vi havde mange af den Slags Menigheder rundt om i vort Samfund — eller dog i det mindste nogle faa; de skulde nok gøre sig bemærkede.

Men for at en Menighed kan saaledes blive en Stad paa Bjerget, maa det enkelte Menneske i Menigheden være et Lys. Derfor er der meget at lære af denne Menighed baade for en Menighed og for et enkelt Menneske.

Tiden er undergaaet store Forandringer, siden dette Brev blev skrevet; men Kristendommen er den samme. Den kommer til os med det samme Krav paa et helligt Liv, men tillige med den samme Kraft til at leve det. 2,000 Aar er snart forløbne siden, hvormeget nærmere maa vi dog ikke være Herrens Genkomst. Hvor meget mere skulde vi dog ikke beflitte os paa et Liv i Gudfrygtigheds Øvelse.

Spørgsmaal

til Eftertanke og Bibelstudium: Hvad forstaaes ved „den kommende Vrede"? Hvorledes frier Jesus os fra den?

Er den (Vreden) evig, eller er den ikke?

Nansag og se!

Den arbejder Aaret rundt.

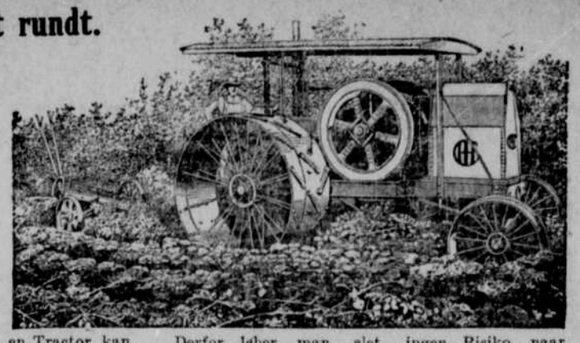

HVER Aarstid bringer nyt Arbejde for en I. H. C. Tractor. Og i ethvert Tilfælde bringer den sin Ejer en Fortjeneste. Om Foraaret pløjer, saar, harver og tromler den, og om Sommeren gør den Vejarbejde, borer Brønde, pumper Vand og overrisler Marken. Efteraar og Vinter skal der høstes, tærskes, saves Brænde og trækkes Læs til Byen. Altsammen udføres det lettest og bedst af en I H C Tractor.

Den eneste Betingelse for at en Tractor kan være til Fordel for enhver Farmer med 160 Acres eller mere er, at det er en paalidelig Maskine saa simpelt anlagt, at der ikke kræves fagkyndige Folk til at omgaas den. En saadan Maskine er en

I H C Kerosene - Gasoline Tractor

Dens Bygmestre lærte, hvad der kræves af en saadan Maskine ved selv at arbejde i Marken. Ingen er mere rede til at antage Forbedringer end de, men enhver foreslaaet „Forbedring" maa bevise sit Værd før den antages. Intet tages for givet.

Derfor løber man slet ingen Risiko, naar man køber en I H C Tractor. Man sætter den blot i Arbejde, skænker den blot almindelig Opmærksomhed, og den vil have betalt for sig længe før den er udslidt.

I H C Tractors laves i Størrelser paa 12, 15, 20, 25, 30, 45, og 60 Hestes Kraft. De kan bruges paa Farmen, i Værkstedet, i Møllen og i Fabrikken. Forlang Katalog og udførlige Oplysninger hos Deres nærmeste handlende eller skriv til

International Harvester Company of America
(Incorporated)
Chicago U S A

Afdøde Missionær H. P. Børresens Enke.

Enkefru Børresen har nu været i Missionsarbejdet i Indien siden 1865. Hun var med at begynde i Santhallandet 1867, hvor hun har været hele Tiden siden med Undtagelse af den lille Tid, hun tilbragte i Europa i Santhalmissionens Interesse i de allerførste Par Aar efter 1880. Hun har været et ganske ualmindelig virksomt og dygtigt Menneske. Forbavsende meget Arbejde har hun udført for at hjælpe Santhalfolket frem baade i aandelig og timelig Henseende. Flere evropæiske Missionærer er bukkede under for Anstrengelserne og har sat Livet til i Santhalistan. Børresens og hendes egen Søn Frithjof Børresen, der blev født i Santhalistan 1868 og som i 1897 tog teologisk Embedseksamen ved Københavns Universitet, har ogsaa Fru Børresen set dø under Missionsarbejdet i Santhallandet. Hendes Mand døde i 1901, og Skrefsrud døde 1910. Nu er hun ene tilbage og er om nogle faa Uger 81 Aar gammel.

Jeg vil tillade mig her at anføre et Brev fra hende, som hun har sendt Professor J. H. Blegen i Minneapolis, Minn., og som han har taget ind i Bladet „Santhalmissionæren", hvilket Blad han har været Redaktør af ca. 18 Aar, og som han fremdeles redigerer. Brevet er skrevet efter Diktat af hende selv, men underskrevet med hendes egen gamle Haand. Det tyske Sprog er hendes Modersmaal. Dansk har hun lært efter at hun var bleven gift, saa hun kan forstaa det og tale det. Hendes Brev til Professor Blegen har formodentlig en af de norske Missionærer i Santhalistan skrevet for hende, da det er aftrykt med norsk Retskrivning. Jeg vil afskrive det, bestemt som det staar at læse i „Santhalmissionæren", da jeg ved, at dansk Læsere godt kan forstaa det. Det betaler sig for os at høre og læse et Brev fra den gamle Fru Børresen, der har været af saa stor Betydning for Sjæles Frelse i det lange Liv, hun har levet her paa Jorden. Her er saa Brevet:

„Benagaria, via Rampur Hat, Bengal, India, 22. Nov. 1912.

Kjære Prof. Blegen!

Selv er jeg ikke længere istand til at skrive. Baade Øjne og Hænder nægter at gjøre Tjeneste længere. Jeg kan dog endnu læse grovtrykt Tryk ved stærkt Lys, og det er jeg Gud inderlig taknemlig for.

Jeg vilde saa gjerne iaar faa sendt Dem og Deres Frue en liden Hilsen herudefra og takke Eder for alt, I har gjort for, og for alt I har været for denne Mission. Særskilt vil jeg takke Eder, fordi I var saa snille med Skrefsrud, da han var derovre hos Eder i Amerika. Han blev aldrig træt af at fortælle om, hvor godt han havde det hos Eder. Nu hviler ogsaa han efter endt Dagværk, og jeg er alene tilbage. Det føles ofte saa tungt, saa tungt at være igjen, og jeg længes efter at faa komme efter dem, som er dragne forud, men jeg maa vente paa Herrens Time. Hans Vilje ske, thi han ved, hvad som er bedst for mig som for os alle.

Noget videre Arbejde er jeg ikke længere istand at gjøre. Jeg samles dog hver Dag med Børnene til Morgen og Aftenandagt, naar jeg ikke er forhindret ved Sygdom. Og vi mindes altid i vore Bønner alle vore kjære Venner i Hjemlandene, som har været med at støtte og fremme dette Herrens Arbejde. Min Bøn til Eder er at I ikke maa blive trætte, men vedblive at bede og arbejde for Santhalmissionen. Snart skal vi alle faa hvile fra vort Arbejde og nyde den evige Naadeløn. Kjære Blegen, bed alle gamle Santhalmissionsvenner i Amerika at de maa vedblive at støtte dette Arbejde og ikke blive trætte. Hils dem alle saa inderlig fra mig.

Maa Herren give Eder alle en ret inderlig, glædelig Jul og et godt og velsignet Nytaar. Tak for det gamle Aar. Med de hjerteligste Hilsener.

Eders hengivne,
C. Børresen."

Heraf har vi saa faaet et lille bitte Indblik i, hvordan Caroline Børresen har det i sin høje Alderdom, og hvordan Fortsættelsen af det Missionsarbejde, hun var med at grundlægge i Santhalistan for ca. 46 Aar siden, ligger hende paa Hjerte. Hun var 33 Aar gammel, da hun kom med sin Mand til Indien og 35 Aar, da de begyndte i Santhalistan. Hun var ca. 7 Aar yngre end hendes Mand og 8 Aar ældre end Skrefsrud. Nu er hun den eneste af Grundlæggerne, som er tilbage. Hun har gennemlevet meget af det, der bedrøvede hende, og meget af det, der opmuntrede og glædede hende. Gid ret mange af vore yngre Kvinder kunde komme til at leve et saa nyttigt Liv og et saa frugtbærende Liv i Guds Riges Arbejde som det, Fru Børresen har levet!

A. J. Dahm.

En Rejse opad Yang-tsze-kiang.

III.

6. Oktober.

Vi naaede at komme ind til Kweifu i Gaar Aftes og fik straks efter Besøg af en af de derboende C. I. M. Missionærer.

Vi havde lagt Mærke til, da vi sejlede ind, at der var flere Baade med Politiets særlige Flag hejst, og Mr. Thomassen fortalte nu, at de lige var kommen ind med en Bande Røvere, taget til Fange længere nede ad Floden, altsaa fra en af de smaa Byer, hvor vi muligvis havde overnattet, eller som vi havde passeret samme Dag. Ja, vi ser klart, at Herren har gaaet foran og beredt vor Vej.

I Dag, Søndag, har vi haft en dejlig Dag sammen med de fire kære C. I. M. Missionærer her paa Stedet.

Mr. Beach (som er Lederen af vort lille C. M. S. Selskab) talte ved den kinesiske Gudstjeneste, og vi tilbragte saa hele Resten af Dagen i de gæstfrie Venners Hjem. Det var en dejlig Afvekslingen, og det gjorde godt at hvile den Dag under lidt mere komfortable Vilkaar, end vi kan have om Bord, man kan blive træt af at sidde hele Dagen paa en 6 Tommer bred Træbænk uden Rygstød.

Vi havde inviteret vore Baadfolk til at komme til Kirke. Jeg var glad ved at se, at tre af dem kom.

Ved Middagstid kom 2 Baade med Missionærer ind, de satte ud fra I-chang sammen med os, men til Trods for deres Rejsen om Søndagen, bliver de stadig sejlet agterud af vor og C. I. M. Baadene, som standser om Søndagen.

7. Oktober.

Vi har haft mange slemme Fald at komme over i Dag. Ved Miao-che-tsitan, som er et af de værste, vi endnu er kommen til, ituren C. I. M. Baaden igen sit Trækketov, og det saa farligt ud for en Tid for dem, men det gik godt.

Det er jo saadan, at naar vore Baade skal over disse Fald, som er frembragt ved, at Bunden af Floden paa disse Steder er Klipper, ned ad hvis Sider Vandet jo i hele sin Mængde kommer sydende, og op over hvilke det koster et stort Arbejde at trække vore ret tunge næsten fladbundede Baade, saa maa næsten alle Folkene i Land for at trække, og kun nogle faa er i Baaden for at styre.

Naar saa et Trækketov brister, og den stærke Strøm svinger Baaden om og ned ad Floden, er det meget vanskeligt for de faa Mænd om Bord at manøvrere Baaden ind i Sikkerhed før Strømmen har tabt sin Magt længere borte fra Vandfaldet, og det er paa denne hovedkuls Fart ned ad Floden, at mange Baade kommer til Ulykke ved at løbe paa en af de skjulte Klipper eller paa andre Baade.

Vi saa her en saadan ødelagt Baad eller rettere kun Masten, som stak op over Vandfladen, og igen en Baad, som havde faaet et Hul slaaet i Bunden, og hvorfra Mændene var i Færd med at redde, hvad redes kunde.

8. Oktober.

Ved et af de store Fald i Dag gik Miss. G. og jeg i Land og var fulgt af en Slægtning til Baadføreren.

Medens vi ventede paa vor Baad, havde jeg en Lejlighed til at samtale med Siang, og jeg var glad ved at finde en villig og interesseret Tilhører i ham, han modtog med Glæde et Markus Evangelium og lovede at læse det med Eftertanke.

Vore to Baades Folk begynder ogsaa at bede om Bøger, og skønt mange af dem ikke selv kan læse, er de ivrige for at faa dem og siger, at i deres Hjem har de Sønner eller Slægtninge, som kan. Maa ved Guds Hjælp hver en lille Bog bringe Lys ind i en eller andens Sjælemørke.

Vi kom ind til Yong-Yang Kl. 4 i Eftermiddags, men Kaptajnen vilde ikke gaa videre i Dag, da han hørte, at der er mange Røverbande i Nabolaget, og han var bange, vi ikke kunde naa den næste By før Mørket faldt paa. Saa vi ser Guds